

## สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

### จุดมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัญหาของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตร หมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 5 เกี่ยวกับปัญหาทางด้าน วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาวิชา อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก และการวัดและการประเมินผล

### วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามที่มีทั้งแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิด แล้วส่งให้ครูพลานามัยที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 ทั้งหมด 16 โรงเรียน เป็นโรงเรียนแบบสหศึกษา 11 โรงเรียน โรงเรียนชาย 2 โรงเรียน โรงเรียนหญิง 3 โรงเรียน จำนวน 30 คน เป็นชาย 24 คน หญิง 6 คน แล้วขอร้องให้ครูพลานามัยทั้งหมดส่งแบบสอบถามคืนภายในเวลาที่กำหนด

### การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมค่าตอบจากแบบสอบถามที่ได้รับคืนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100.00 มาแยกวิเคราะห์เป็นค่าร้อยละของแต่ละปัญหา แล้วนำเสนอเป็นรูปตารางสมบัตินความ

### ผลของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. ลักษณะประชากร ส่วนมากเป็นชาย อายุ 25-29 ปี มีวุฒิ ป.กศ.สูง(พลศึกษา)

และปริญญาตรีทางพลศึกษา รองลงมา นอกจากนี้มีเพียงส่วนน้อยที่มีวุฒิอื่น ที่สอนวิชาพลานามัย เพราะสมัครใจ และถูกมอบหมายให้ทำการสอน ครูพลานามัยส่วนมากสอนทั้งพลศึกษาและ สุขศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย มีคาบในการสอนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 6-10 คาบต่อสัปดาห์ สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและวิชาอื่น ๆ อีก 11-15 คาบต่อสัปดาห์

2. ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับหลักสูตร ครูพลานามัย ส่วนมากเห็นว่าการรวมวิชา พลศึกษาและสุขศึกษา ตลอดจนความมุ่งหมายของทั้งสองวิชา เข้าไว้ด้วยกันนั้น เหมาะสมทีเดียว แต่การที่กำหนดให้เรียนพลศึกษา 24 คาบ สุขศึกษา 12 คาบ ต่อภาคเรียน และเรียนวิชา- บัณฑิต 2 คาบต่อสัปดาห์นั้น เห็นว่าน้อยเกินไป ส่วนที่กำหนดให้เรียนวิชาเลือกไม่เกิน 3 หน่วยกิตต่อภาคเรียนนั้น เหมาะสมทีเดียว ในด้านการเตรียมการ เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตร โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมในด้านการเตรียมบุคลากร ประมวลการสอน คู่มือหลักสูตร และเอกสารการ เรียนการสอนต่าง ๆ อาจารย์ใหญ่และหัวหน้าสายวิชาให้ความสนับสนุน และเข้าใจบทบาทของวิชาพลานามัยเป็นอย่างดี ศึกษานิเทศก์มีส่วนช่วยแก้ไขข้อปัญหาในการใช้ หลักสูตร และการเรียนการสอนน้อยมาก เพราะส่วนมากไม่ไปนิเทศ มีเพียงบางส่วนเท่านั้น ที่ครูได้รับความช่วยเหลือพอสมควร

3. เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ครูพลานามัยส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมทีเดียว และสามารถทำการสอนใหม่บรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้ได้ มีเพียงข้อที่เกี่ยวกับจริยธรรม เท่านั้น ที่มีครูพลศึกษาบางส่วนเห็นว่าไม่อาจสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์ได้ เนื่องจากสภาพแวดล้อมไม่อำนวย และสภาพทางสังคมเปลี่ยนแปลง ทำให้เด็กมีพฤติกรรมมากกว่าจริยธรรม

4. เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร สำหรับวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษาส่วนมากเห็นว่าวิชาบังคับในหลักสูตรยังไม่เหมาะสม เนื่องจากสภาพห้องเรียนและคิณฟ้าอากาศไม่อำนวย ไม่เหมาะสมกับเพศและความสนใจของนักเรียน ตลอดจนครูไม่มีความชำนาญในการสอน- กิจกรรมนั้น ๆ จึงทำให้ไม่ไ้จัดสอนตามรายวิชาที่บังคับไว้เป็นส่วนมาก และได้เลือกกิจกรรมอื่นมาสอนแทน ก็กิจกรรมเข้าจังหวะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล การบริหารกาย (ท่ามือเปล่าและประกอบดนตรี) และได้เสนอว่า ควรจัดวิชาบังคับต่อไปนี้ เป็นวิชาบังคับ คือ

ขาดแคลนบุคลากร วอดเลย์บอล กิจกรรมเข้าจังหวะ(ลีลาศ) ฟุตบอล แบดมินตัน ยิมนาสติก และกรีฑา ตามลำดับ ส่วนครูสุขศึกษาส่วนมากไม่มีปัญหาในการสอนตามเนื้อหาวิชาในหลักสูตร มีเพียงส่วนน้อยที่มีปัญหาเกี่ยวกับการขาดอุปกรณ์ วัสดุ ตำราเรียน และเวลาน้อยเกินไป โดยเฉพาะเรื่องระบบสืบพันธุ์และการเปลี่ยนแปลงทางกายของวัยรุ่น และเรื่องการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย

5. เกี่ยวกับอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางค่านพลศึกษา โรงเรียนส่วนใหญ่มีอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนวิชาบังคับ ไม่เพียงพอ โดยเฉพาะแบดมินตัน ทางค่านสุขศึกษาก็เช่นกัน ที่โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดอุปกรณ์การเรียนการสอน ยกเว้นเพียงคนไข้และห้องปฐมพยาบาล

6. ค่านการวัดและการประเมินผล ครูพลานามัยส่วนมากเห็นว่าเกณฑ์การให้คะแนนค่านต่าง ๆ ที่กรมพลศึกษาแนะนำนั้นเหมาะสมดี และได้ใช้ปฏิบัติอยู่แล้ว แต่การให้ค่าระดับคะแนนนั้น ครูพลานามัยส่วนมากแปลงคะแนนให้เป็นคะแนนมาตรฐาน ที่ ( T-Score ) เสียก่อน แล้วจึงให้ค่าระดับคะแนนมีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้คะแนนดิบแล้วให้ค่าระดับคะแนนตามที่กำหนด ส่วนการเพิ่มคะแนนพิเศษแก่นักเรียนที่ทำคุณความดีที่เกี่ยวกับวิชาพลศึกษานั้น ครูพลศึกษาส่วนมากเห็นว่าควรให้เพิ่ม

ขอเสนอแนะ

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของ ควรพิจารณาบรรจุครูที่วุฒิทางพลานามัยให้กับโรงเรียนต่าง ๆ อย่างเพียงพอ โดยที่ไม่ต้องใช้ครูวุฒิอื่น ๆ สอนวิชาพลานามัยดังที่เป็นอยู่

2. หน่วยงานพิเศษ ควรจะมีบทบาทในการช่วยเหลือครูให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ด้วยการออกไปในเทศ แจกเอกสาร ให้คำแนะนำ หรือเปิดอบรมความรู้และทักษะแก่ครูพลานามัย

3. โรงเรียนต่าง ๆ ควรจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนวิชาพลานามัยให้เพียงพอ

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรผลิตและจัดหาเอกสาร ตำรา คู่มือครู ประมวล การสอนให้เพียงพอต่อความต้องการของครู

5. หน่วยวัดผลและประเมินผล ควรจะวางมาตรฐานในการวัดและการประเมิน ผลให้กับโรงเรียนต่าง ๆ โดยอาจจะให้กลุ่มโรงเรียนเข้าร่วมพิจารณา อันจะทำให้ นักเรียนมีมาตรฐานความรู้ และทักษะเท่าเทียมกัน

6. คุรุพัฒนามัย ควรจะกระตือรือร้น ชวนช่วยหาความรู้ ความชำนาญและ สำนึกความบกพร่องของตน อยู่เสมอเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการสอนให้ดียิ่งขึ้น

7. หน่วยผลิตคุรุพัฒนามัย และหน่วยงานที่จัดการศึกษาวิชาพัฒนามัย ควรร่วมมือประสานงานกันอย่างใกล้ชิดในค่านโยบาย และการจัดดำเนินการเรียนการสอน เพื่อ จะได้ผลิตคุรุพัฒนามัยที่มีความสามารถตามต้องการ



คุรุพัฒนามัย  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย